

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 160/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť M. K. a E. K., obaja bytom Z., zastúpených advokátom JUDr. P. H., Z., vo veci porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene z 19. júna 2001 sp. zn. 9 C 211/00 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. decembra 2001 sp. zn. 15 Co 2365/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. a E. K. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 23. apríla 2002 doručené podanie M. K. a E. K., obaja bytom Z. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. P. H., Z., označené ako „Podnet na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky“, ktorým namietali porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom vo Zvolene (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 211/00 a Krajským

súdom v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 2365/01.

Rozsudkom z 19. júna 2001 bol v označenom konaní pred okresným súdom zamietnutý ich návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia smerujúci proti Ing. V. O. Krajský súd tento rozsudok potvrdil rozsudkom z 12. decembra 2001, ktorý bol sťažovateľom doručený 21. februára 2002.

Podľa sťažovateľov rozsudkami okresného súdu a krajského súdu bolo porušené ich právo upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy. Porušenie tohto práva sťažovateľa videli v tom, že prvostupňový súd nevykonal tie dôkazy, ktoré navrhoval právny zástupca sťažovateľov, na druhej strane ale súd prijal ako dôkaz „vo svojej podstate súkromný list“, ktorý predložil odporca a o pravosti ktorého mali sťažovatelia pochybnosti.

Sťažovatelia uviedli aj to, že prvostupňový a ani odvolací súd sa nezaoberali skutočnosťami namietanými sťažovateľmi ohľadom platnosti jednotlivých zmlúv (uzavretých medzi Ing. O. a spoločnosťou Rempo – Invest, s. r. o.), hoci tak mali urobiť z úradnej povinnosti.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01).

Na predbežnom prerokovaní posúdil ústavný súd podanie sťažovateľov podľa jeho obsahu ako sťažnosť v zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy. Vychádzal pri tom z ustanovenia § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 31a zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Z obsahu podania vyplýva, že sťažovatelia namietali porušenie základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 211/00 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 2365/01, ktorými bol zamietnutý ich návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia smerujúci proti Ing. V. O.

Sťažovatelia vo svojom podaní na ústavný súd v podstate kritizovali spôsob vykonávania dokazovania, žiadali, aby ústavný súd preskúmal vecnú správnosť a právne posúdenie vykonaného dokazovania uvedeného v rozhodnutiach všeobecných súdov.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd však nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa § 48 ods. 2 ústavy nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia, ktorí boli kvalifikovane zastúpení už aj pred všeobecnými súdmi, vo svojej sťažnosti neuviedli žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že rozhodnutia všeobecných súdov sú postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o ich zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení ich práva na spravodlivý proces, tak ako to tvrdili sťažovatelia. Skutočnosť, že sťažovatelia sa právnym názorom uvedených súdov nestotožňujú, resp. že súdy nevykonali všetky dôkazy, ktorých vykonanie navrhli, nemôže

sama osebe viesť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde .

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2002